

men jeg troer dog, at det maa være tilladt ligeoverfor to ærede Medlemmer her at udtale sig nogenlunde frit; thi de karakteriserede ikke alene de enkelte Medlemmer, men endogsaa hele Sider, hvis enkelte Medlemmer ikke have udtalt sig, paa en saadan Maade, at jeg ikke kan lade være at gjøre Indsigelse derimod. Jeg kan nu ikke nægte, at for mig klinger det, om end ikke „absurd“ — et Ord, som Formanden har tilladt under disse Debatter, i det Mindste er det, forekommer det mig, brugt meget ofte —, saa dog i det Mindste meget comist, naar det ærede Medlem, som sidder foran mig (Tscherning), stiller sig hen som Fredsapostel. Jeg betragter ham — jeg troer, det maa være tilladt at sige det — som en meget fredsforskyrende Fredsapostel; thi Alt det, han sagde, maa, efter min Mening, frembringe Splid, istedetfor at staffe Fred. Dette kunde jo imidlertid være ligegyldigt, naar det blot var en øieblikkelig Følelse, han gav Luft, men han har udtalt, at vi snarest muligt skulle see at komme bort fra det Absurde, de mange Forsamlinger, vi have. (Tscherning: Nei, det har jeg ikke sagt!). Jo, det ærede Medlem har i Dag gjentagne Gange udtalt, at vi skulle see at komme bort fra de mange Forsamlinger, vi have, men jeg troer, at det paa den Maade, han vil, at vi nu skulle gaae tilværks, vil være aldeles umuligt. Det ærede Medlem har ogsaa sagt, at det er en Pligt at bringe Striden frem, for at komme til en Afgjørelse, og paa den anden Side har han tilbageviist at komme ind paa Overenskomstens Bei; deri ligger der en Modsigelse. Der er et Ord, som er blevet brugt om den Side, hvortil jeg hører, at vi skulde være Doctrinaire. Men doctrinair er man, efter min Mening, just, naar man, uagtet man seer, at man ikke kan udrette Noget hos en Folkerepresentation, som man respecterer — de Herrer respectere jo Rigsdagen —, uagtet man seer, at Majoriteten i denne altid gaar imod En i en Sag, dog bestandig vedbliver at komme ind paa den samme Sag; dette, mener jeg, er baade doctrinairt og fredsforskyrende. — Et andet æret Medlem er blevet kaldet til Orden, fordi han sagde om Andre, at de ikke vare modtagelige for Grunde; han sagde det imidlertid visnok

ironist, og jeg vil derfor haabe, at han selv er modtagelig for Grunde. Det er just hans Optræden i Dag, og specielt en Ytring af ham, der har givet mig Anledning til at begjære Ordet. Han befrøgtede, at der ikke hos Ministeriet, men hos visse store Samfundsklasser, skulde være en sær Tilbøjelighed til at overdrage Pengemagten til Kongen, hvilket han for sin Person paa ingen Maade vilde. Jeg skal nu paa ingen Maade gjøre noget Forsøg paa at blande Kongen ind i Debatten, men jeg vil blot bemærke, at det ærede Medlem netop igjennem det Forslag, han anbefaler, bidrager til at give Pengemagten til Kongen, thi han vil ikke give den til Rigsraadet og heller ikke til Rigsdagen i Fællesanliggenderne; han vil ikke lade Rigsdagen bevilge de Udgifter, der i sin Tid ere fastsatte af Rigsraadet, som han dengang selv erkjendte for lovligt. Men til de Udgifter, der ere fastsatte af det før Fredsslutningen efter Alles Erkjendelse lovlige Rigsraad, maae Pengene jo dog tages etsteds fra, og kunne de da hverken gives af Rigsdagen eller af Rigsraadet, maa altsaa Kongen give dem. Jeg troer saaledes, at det idag foreliggende Forslag og det, der sidst fremkom, netop føre til, at Kongen faaer Magt over Pengesaksen. — Endnu maa jeg med Hensyn til det det Forslag, der idag foreligger, bemærke, at jeg ikke paa nogen mulig Maade kan forstaae det. Det gaaer ganske roligt ind paa denne Bevillings sag og bevilger alle Indtægterne, men nogle enkelte staae som supponerede — det er vigtig nok et fremmed Ord, jeg her bruger, men jeg troer dog, det er meget gængs — her er Tale om 2,500,000 Rd., som endnu ere en supponeret Indtægt. Nu kan jeg ikke forstaae rettere, end at det er meget comist, at et Land, der dog ikke har Raad til at staffe sig Lyfter, vil staffe sig en Masse Penge til at lægge hen i en Reservecfond, — thi en stor og dyr Reservecfond troer jeg for Diebliffet maa kaldes en Lyfl. Naar man gennemgaaer Indtægtsfiden, finder man, at vi ikke have mange Indtægter, og saa skulde vi lægge saa mange Penge hen til en Reservecfond! Og hvortil? For at Pengene skulle ligge der, men ikke til Udgifter, som man anerkjender for fornødne og for lovligt bevilgede! Medens jeg vel kunde